

Είναι αλήθεια που πιστοποιείται όχι μόνο από τις προσωπικές μου εμπειρίες αλλά και από τις εμπειρίες που ο καθένας και η καθεμιά σας έχετε ότι στη ζωή μας υπήρξε εκείνος ο «δάσκαλος» ή εκείνη η «δασκάλα» που άφησαν ανεξίτηλα τα σημάδια τους επάνω μας, εκείνοι που σμίλεψαν, όπως το ήθελε και ο ποιητής Κωστής Παλαμάς***, τις ψυχές μας.

Στα ΑΕΙ και τα ΑΤΕΙ (που τώρα απέκτησαν καινούργιο «προκαθήμενο» στον σχετικό Υπουργικό θώκο), η κλασική θεώρηση του παντοδύναμου, φοβερού, απλησίαστου καθηγητή-κατόχου της «έδρας» του οποίου η «καλημέρα» ήταν γενναιόδωρη παραχώρηση και η «γνώμη» ήταν Νόμος είχε καταργηθεί από τον Νόμο Πλαίσιο 1268/82 που κατήργησε τις «έδρες» και προήγαγε αμέτρητους «βοηθούς και επιμελητές» σε θέσεις καθηγητών ως μέλη ΔΕΠ (Διδακτικού-Ερευνητικού-Προσωπικού).

Εκείνος ο Νόμος, όπως και οι υπόλοιποι Νόμοι και αναθεωρήσεις των τελευταίων 30 ετών, όμως, ΔΕΝ κατήργησαν ούτε τους διαπρέποντες «Φοιτητοπατέρες» με τις Κομματικές ταυτότητες, ούτε «τα τραπεζάκια» των Κομματικών Νεολαιών ούτε τις ανίερες «συνεργασίες» για εκλογές Πρυτάνεων, Κοσμητόρων, προέδρων τμημάτων και μελών ΔΕΠ!!!

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 τον 1268/82 τον αναθεώρησε ο κ. Σουφλιάς, του οποίου την αναθεώρηση ακύρωσαν μετά οι κκ Φατούρος και Παπανδρέου.

Στη συνέχεια ήρθε η προσπάθεια μιας εκ βάθρων αναθεώρησης με τον «ξεχασμένο πια» Νόμο της κ Γιαννάκου, που αδρανοποιήθηκε από δυνάμεις της Νέας Δημοκρατίας σε συνεργασία με δυνάμεις ΠΑΣΟΚ και «αριστεράς» σε ΑΕΙ-ΑΤΕΙ και ακολούθησε ο Νόμος Διαμαντοπούλου που λυσσαλέα καταπολεμήθηκε από Πρυτάνεις και μέλη ΔΕΠ (ναι, ναι πολλοί από τους οποίους ήταν μέλη του ΠΑΣΟΚ και του ευρύτερου προοδευτικού χώρου

συνεπικουρούμενοι και από βαρβάτα στελέχη της ΝΔ και του κεντροδεξιού χώρου).

Δυστυχώς έτσι φτάσαμε στο σήμερα με την άνοδο του πρώην Υφυπουργού κ Αρβανιτόπουλο στον Υπουργικό θώκο ενώ επί 3 δεκαετίες (1982-2012) τα αποτελέσματα από τις προσπάθειες εφαρμογής Νόμων για την Εθνική μας Παιδεία (ιδιαίτερα την τριτοβάθμια) και τις αλλεπάλληλες αναθεωρήσεις και τις αναθεωρήσεις αναθεωρήσεων "ενέπλεξαν" τα πράγματα ακόμη περισσότερο απ ότι τα αποσαφήνισαν.

Ο παραδοσιακός, απλησίαστος καθηγητής πανεπιστημίου σίγουρα δεν υπάρχει πλέον σε ποσοστά μεγαλύτερα από εκείνα που πάντοτε είναι απαραίτητα για να επιβεβαιώνουν τον...κανόνα αλλά δυστυχώς δεν έχουμε και τα αναγκαία ποσοστά από άτομα που πραγματικά αγαπούν το επάγγελμά τους (που είναι ουσιαστικά λειτούργημα) ή που να είναι "δάσκαλοι" με όσες αποχρώσεις υπάρχουν στον όρο αυτό.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά το σοκ που είχα υποστεί όταν φοιτητής στη δεκαετία του 1960 αντιμετώπισα στο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης "βαρβάτα" ονόματα της παγκόσμιας βιβλιογραφίας, πανεπιστημιακούς δασκάλους με περγαμηνές κερδισμένες στο διεθνή πνευματικό στίβο της δημιουργίας γνώσεων και ιδεών να κάθονται με εντυπωσιακή ανθρωπιά, κατανόηση και φιλικά να πίνουν καφέ ή τσάι στην καφετέρια του πανεπιστημίου μας με εμάς τους μικρούς και ασήμαντους φοιτητές και φοιτήτριές τους...

Αλλά και μέσα στην αίθουσα διδασκαλίας ήταν εντυπωσιακή η αύρα, η θετική ακτινοβολία που εξέπεμπαν οι πανεπιστημιακοί αυτοί δάσκαλοι...

Ανωτάτη, ή τριτοβάθμια όπως τη χαρακτηρίζουμε, Παιδεία δεν σημαίνει αποποίηση του καθήκοντος να διδάξουμε, να συγκινήσουμε, να γοητεύσουμε, εάν θέλετε, τους διδασκόμενους, αυτά τα παιδιά που συχνά καθώς στέκονται αλλοτριωμένα μέσα στις πανεπιστημιακές αίθουσες διδασκαλίας αναρωτιούνται εάν τόσοι κόποι, τόσος ιδρώτας, γιατί όχι τόσα πολλά δάκρυα για να διαβούν το κατώφλι ενός ΑΕΙ ή ΤΕΙ πραγματικά αξίζουν τον κόπο...

Και στα ΑΕΙ και ΤΕΙ ισχύει αυτό που ισχύει στον κόσμο της Τέχνης και του Θεάματος- μια κακή παράσταση ή ένα κακό φιλμ σίγουρα έχουν το ποσοστό της ευθύνης τους για τις άδειες θεατρικές ή κινηματογραφικές αίθουσες...

Δεν φταίνε μόνο οι φοιτητές και οι φοιτήτριες μας για τις άδειες πανεπιστημιακές μας αίθουσες, φταίμε και εμείς οι ίδιοι οι δάσκαλοί τους που δεν τους ελκύουμε...

Και δυστυχώς, τώρα πια με την οικονομική κρίση που περνούν οι περισσότερες ελληνικές οικογένειες άδειασαν κυριολεκτικά οι αίθουσες και τα αμφιθέατρα καθώς τα παιδιά ΔΕΝ διαθέτουν τα χρήματα που απαιτούνται για μόνιμη παραμονή στην πόλη όπου βρίσκεται το ΑΕΙ ή το ΤΕΙ τους προσερχόμενα μόνο για τις εξετάσεις Φεβρουαρίου, Ιουνίου, Σεπτεμβρίου…

Κάποιοι παλιότερα επικρίναμε εαυτούς και αλλήλους γιατί τα ΑΕΙ και τα ΑΤΕΙ μας είχαν καταντήσει «εξεταστικά Κέντρα» αλλά τώρα πια στην εποχή της τρόικα αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα σε ΑΕΙ-ΑΤΕΙ.

Η τριτοβάθμια παιδεία δεν είναι συνώνυμη ούτε εξαντλείται στην ανάγνωση μερικών συγγραμμάτων και στην επιτυχημένη απόδοση τους πάνω σε μια κόλλα χαρτιού των εξετάσεων. Μέσα στις αίθουσες και τα αμφιθέατρα διδασκαλίας, ουσιαστικά, φτιάχνουμε ή καταστρέφουμε τους αυριανούς δασκάλους, καθηγητές, επιστήμονες κάθε ειδικότητας.

Κάπου, ανάμεσα στο απόμακρο πια και όντως ανεπιθύμητο «χθες», το πολύ συγκεχυμένο και ταλαιπωρημένο «σήμερα» και το προδιαγραφόμενο «αύριο» ελπίζω ότι θα συγκλίνουν οι προσπάθειες των περισσότερων μελών Διδακτικού Ερευνητικού προσωπικού σε ένα κοινό στόχο:

Να δείξουμε ότι πέρα από καλοί επιστήμονες είμαστε καλοί «δάσκαλοι» και παράλληλα να χειροκροτήσουμε εκείνον ή εκείνη που, μένει μακριά από τα παιχνίδια του κυνηγητού της εξουσίας και είναι πράγματι και επιστήμονας αλλά κυρίως «δάσκαλος» πολύ καλύτερος από εμάς, άσχετα με το Κόμμα στο οποίο ανήκει!...

Το ελπίζω και το εύχομαι αλλά, κρίνοντας από τα δεδομένα, ΔΕΝ το βλέπω να προκύπτει!...

**** Του ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ*

Σμίλεψε πάλι, δάσκαλε, ψυχές!
Κι ότι σ' απόμεινε ακόμη στη ζωή σου,
Μην τ' αρνηθείς! Θυσίασέ το ως τη στερνή πνοή σου!

Χτισ' το παλάτι, δάσκαλε σοφέ!
Κι αν λίγη δύναμη μεσ' το κορμί σου μένει,

Μην κουρασθείς. Είν' η ψυχή σου ατσαλωμένη.

Θέμελα βάλε τώ ρα πιο βαθειά,
Ο πόλεμος να μη μπορεί να τα γκρεμίσει.
Σκάψε βαθειά. Τι κι' αν πολλοί σ' έχουνε λησμονήσει;

Θα θυμηθούνε κάποτε κι αυτοί
Τα βάρη που κρατάς σαν 'Ατλαντας στην πλάτη,
Υπομονή! Χτίζε, σοφέ, της κοινωνίας το παλάτι!

Του καθηγητή Γιώ ργου Πιπερόπουλου